

at Alt gav Haab om en lykkelig Forløsning. Det var ved Midnatstid, at det officielle Blad med den sidste Bulletin om Keiserindens Befindende udbredtes paa Boulevarderne, og tre Timer efter, den 16de Marts Klokken tre om Morgenen, nedkom Keiserinden med en Prinds. Napoleon III vilde imidlertid unde Pariserne nogle Timers Søvn efter Gaarsdagens Bevægelse, og først Klokken sex om Morgenen forkyndte 101 Kanonskud fra Invalidehotellet, at der var kommet en Arving til Keiserkronen. Det var, som om Keiserdømmet efter dette Barns Fødsel havde mistet det sidste Spor af at være en efemer Institution. Napoleon III følte sig stærk nok til at udstede en omfattende Amnesti, og der blev for første Gang udtalt, at frie Institutioner skulde gjenindføres i Frankrig. I Paris gav Prindsens Fødsel Anledning til en Række Festsdage, og Hoffet oplevede yderligere den glade Stemning ved at skjenke betydelige Summer i velgørende Øiemed. Den 16de om Aftenen var næsten hele Staden illumineret, og Dagen efter stode alle Theatrene gratis aabne for den fattige Befolkning. Paris havde skjenket Prindsen en Vugge af Sølv og Guld, og den 17de om Morgenen vandrede *les dames de la Ville* ind i Tuilerierne med store Blomsterbouketter for at tage »Frankrigs Søn« i Øiesyn.

Den nyfødte Prinds blev i Daaben kaldet *Napoléon Eugène Louis Jean Joseph*; de to sidste Navne fik han efter sine Faddere, Pius IX og Kong Oscar I's Dronning Josephine, en Datter af Hertug Eugène af Leuchtenberg. Den 18de modtog Keiseren de officielle Gratulationer i Tuilerierne, og først indlodes det lovgivende Corps, der traf ham med Prinds Napoleon ved Siden og omgivet af Ministrene, Marskalkerne og Cardinalerne. Den pavelige Nuntius, der førte Ordet paa de fremmede Gesandters Vegne, forsikkrede Napoleon III om, at alle de fremmede Souveræner toge den mest levende Del i hans Lykke og nærrede de bedste Ønsker for det keiserlige Dynasties Fremtid. Klokken halvtio indførtes de store Statscorporationer, og Senatet kom først. Paa de Lykønskninger, som dets Præsident frembar, svarede Keiseren, at Prindsens Titel, *ils de France*, aldrig før havde været saa berettiget, fordi der ingsinde tidligere havde været et Dynasti, som mere directe var fremgaaet af Folkets Villie. Størst Opmærksomhed tildroge sig de Ord, der udveksledes mellem Napoleon III og hans Halvbroder, Grev de Morny, det lovgivende Corpses Præsident. »Sire,« sagde Morny, »Himmelen har velsignet Deres Forbindelse; da en hellig Dag oprandt, skjenkede Keiserinden Deres Kjærlighed en Søn, Frankrig en Keiser. Denne Begivenhed har vakt almindelig Glæde, ikke blot fordi Landet, som er opfyldt af Taknemmelighed og Kjærlighed til Dem, tager Del i Deres Lykke, men fordi det betragter dette Barn som et Pant paa en sikker Fremtid. Til andre Tider ere lignende Forhaabninger opstaaede uden at gaae i Opfyldelse; hvorfor indgyder da det Haab, hvortil vi idag ganske hengive os, saa stor Tillid? Fordi De, Sire, har fjernet den dobbelte Fare, som tidligere styrtede Thronerne i Frankrig, nemlig Revolutionen i det Indre og Coalitionen udefra. De har besciret Revolutionen ved Deres kraftige Regering, opløst den ved at udvikle Arbeidet og beroliget den ved Mildhed; Udlandet har De forsonet med Frankrig, fordi Deres Hære kun have bedækket sig med Hæder for at opretholde Retfærdigheden og den gode Sag, og fordi De har forstaaet at gjøre Frankrig stort, uden at nedværdige Europa. De vil derfor forstaae, Sire, at enhver Franskmænd, som har Dem at takke for sin Families Ro, for sine Børns Fremtid og fremfor Alt for Retten til at være stolt af sit Fædreland, med Glæde hilser denne unge Prinds og bygger saa mange Forhaabninger paa et Barns Hoved. Jeg kommer for at lykønske Deres Majestæt i det lovgivende Corpses Navn, for at bede Dem om at nedlægge vore Lykønskninger for Keiserindens Fødder, tilligemed vore Ønsker om hendes hurtige Helbredelse, og endelig for ved denne Vugge at fornye den Ed, som vi have svoret Dem om Troskab og Hengivenhed, og som vi ville holde til vor sidste Time.« Napoleon III blev dybt bevæget ved disse Ord. Ogsaa han erindrede ved denne Leilighed om, at mange af de Børn, som vare blevne fødte i Tuilerierne til Frankrigs Throne, aldrig havde besteget den; men han haabede, at hans Søn ikke vilde komme til at dele Skjebne med dem, fordi han aldrig vilde glemme, at hans Magt havde sit Udspring fra Folket, og fordi han ikke vilde misbruge den Gunst, som Skjebnen viste ham. I sit Svar til Statsraadet opfordrede Keiseren dette til at hjælpe ham med at give Frankrig en fornøftig Frihed.

Den 16de Marts 1874 feirede den keiserlige Prinds som Landflygtig i Chiselhurst den Dag, da han indtraadte i Myndighedsalderen, og af alle de Forhaabninger, som hans Fødsel havde vakt, er

ikke en eneste bleven tilbage. Tuilerierne blev det Samme for ham som for saa Mange før ham:

Hôtelierne overtalte os, og vi rejste.

Que nous logeons un jour et que d'autres remplacent.

Det prægtige Slot, der ved Prindsens Fødsel gjenlød af saa mange pompeuse Lykønskninger og høitrvædende Forsikringer om Troskab til Døden, ligger i Ruiner som et Vidnesbyrd om, hvor lidet det var lykkedes hans Fader at afslutte Revolutionen i Frankrig. Og hvor vare de henne den 4de September 1870, alle de bolde Riddere, som havde lovet at ofre Liv og Blod for Keiserdømmet, at »døe paa Tuileriernes Trappe«, som Trochu sagde til Keiserinden, da han allerede havde besluttet at forraade hende? Ikke en Eneste rørte en Haand for at frelse den Throne, der styrtede sammen ved Sedan. Ene og forladt maatte Keiserinde Eugénie snige sig ud af det Slot, i hvilket hun i saa mange Aar havde været omgivet af Smiger og Beundring. Enhver tænkte kun paa at frelse sig selv under den Modløshed og Fortvivlelse, som Budskabet om Sedan fremkaldte hos Keiserdømmets Tilhængere, og Paris' jublende Pøbel satte sig uden Modstand i Besiddelse af Magten. Skjøndt den keiserlige Prindses Liv kun er kort, er det saaledes allerede rigt paa sørgelige Erfaringer. Han havde Aandsmodenhed nok til at fatte det frygtelige Omslag, som indtraadte i de faa Dage, der forløb imellem det Øieblik, da han, opfyldt af barnlige Fantasier, fulgte sin Fader til Hæren, hvor man arrangerede en lille Helterrolle for ham under Angrebet paa Saarbrücken, og den frygtelige Katastrofe den 2den September, da Frankrig og Keiserdømmet sloges til Jorden. Han var fjorten Aar gammel dengang, og Begivenhederne gjorde et rystende Indtryk paa hans barnlige Sind. Den før saa livsglade Dreng blev taus og indesluttet, og han tænkte mere paa, hvorledes det vilde gaae Frankrig, end paa sin egen Slægts Skjebne. Da han reiste igennem Belgien for at begive sig til sin Moder i England, hørte man ham sige i et Øieblik, da han troede sig langt fra fremmede Øren: »Naar Frankrig blot ikke bliver delt, kan alt det Andet være det Samme!« Disse Ord ville ikke blive glemte, naar der igjen bliver Udsigt til Keiserdømmets Gjenoprettelse; men for Øieblikket kan den unge Prinds kun see Tiden an, hvor stærkt hans Tilhængeres Forhaabninger end ere voxede i den seneste Tid. Demonstrationen i Chiselhurst havde vistnok langt større Betydning, end man i Almindelighed har villet tillægge den i Frankrig; det var ikke blot hans Slægtninge og hans afdøde Faders Tjenere, som havde begivet sig til Chiselhurst for at overbringe ham deres Lykønskning, men ethvert fransk Departement havde afsendt en Deputation, og enhver Samfundsklasse var repræsenteret; dog er der al Grund til at ansee det for en Illusion, naar Keiserdømmets Tilhængere bebude, at Napoleon IV om kort Tid vil sidde paa Frankrigs Throne. Den keiserlige Prindses Udsigter beroe dels paa Sagerens Udvikling i Frankrig, hvor man af Frygt for Omvæltninger har sikkert sig en syvaarig Vaabenstilstand imellem Partierne, dels paa hans personlige Egenskaber, som endnu ikke have haft Tid til at udvikle sig. Af hans Ytringer i Chiselhurst lader der sig ingen Slutninger udtrække i sidstnævnte Henseende, da han kun gjentog, hvad Rouher havde opskrevet for ham, og det er derfor den forrige Statsminister, som bærer Ansvar for den uheldige Erklæring af den unge Prinds om, at han, som først om et Par Aar vil være istand til at tage Officeersexamen i Woolwich, er rede til at overtage Ansvar for Frankrigs Ledelse, saasnart Folket ved en almindelig Afstemning overdrager ham Keiserkronen. Den Napoleonske Prætendents bedste Chancer knytte sig iøvrigt til hans Ungdom. Dersom det syvaarige Provisorium ender, uden at det er lykkedes Frankrig at finde sig tilrette med Republiken, vil Prindsen, som da er femogtyve Aar gammel, have store Fortrin fremfor sine Medbeilere, og til den Tid kan der desuden være Haab for ham om, at de Mænd, paa hvilke Ansvar for Frankrigs Nederlag og det andet Keiserdømmes Fald hviler, kunne blive afløste af yngre og bedre Kræfter, som med større Udsigt til Held kunne optræde for det Napoleonske Dynasties Sag. En Restauration med Rouher. Bazaine, Olivier og alle de Andre, hvis Navne mere eller mindre ere knyttede til Frankrigs Tilbagegang og Nederlag i det andet Keiserdømmes sidste Periode, vilde kun blive af kort Varighed, selv om den skulde være mulig. Det andet Keiserdømme var en Frugt af den Glands, som Napoleon I havde kastet over Frankrigs Navn; det tredje Keiserdømme skal bringe Folket til at glemme og tilgive Sedan. Det kan ikke støtte sig paa de skuffede Beregningers og Forhaabningers Mænd; for at det skal blive muligt, maa Napoleon IV kunne fremstille sig for Nationen med nye Navne, som ikke ere knyttede til Sadowa og Sedan og kunne indgyde Nationen Tro paa, at Frank-

rig under Napoleon IV kan vinde sin »Lykke og Storhed« tilbage, hvorom den keiserlige Prinds udtalte Forjættelsens Ord i sin Tale i Chiselhurst.

Styrmanden paa „Desdemona“.

(Efter det Engelske.)

(Sluttet.)

Paa Dækket af et hjemgaaende Skib i det indiske Hav var en lille Gruppe samlet om en smuk Mand, som med klar og høitidelig Stemme oplæste Begravelses-Bønnen over Capitainens Lig. Mandskabet sankede det derpaa ned i Vandet, som glimrede i Solen, i det store Havs klare spillende Vand, som atter lukkede sig efterat have modtaget endnu een blandt sine mangfoldige Døde. Der var et Øiebliks Taushed. Derpaa blev Faldrestrappen trukket op; de raac Matroser, som ikke havde Tid til at græde, vendte tilbage til deres Arbeide, og Skibet fortsatte, med Flaget paa halv Stang, sin Cours tilbage til det gamle Fædreland.

I Kabytten laa en anden Mand, paa hvis mørke Ansigt og febertørre Læber Dødsdyggen hvilede. Over ham bøiede sig den Mand, som havde oplæst Begravelses-Bønnen, og som nu holdt hans Hænder i sine.

»Det er snart forbi, kjære Ven.«

Et Blik, der udtalte dyb Smerte, mødte den syge Mand's Aasyn.

»Vær ikke forknytt, gamle Knøs,« hviskede han.

»Det var den gamle Skipper, Du nylig begravede, var det ikke? Jeg bliver den Næste. Siig hende, at jeg elskede hende til det Sidste; hendes Ansigt har saa ofte staaet for mig i mine Drømme i den senere Tid, hendes Navn vil blive det sidste, som gaaer over mine Læber. Hun vil undertiden tænke paa mig i de kommende Dage.«

Der var en lang Pause, derpaa sagde han med megen Vanskelighed: »Jeg haaber Du vil naae England i god Behold, Gilbert. Skibet er i dine Hænder. Skipperen er gaaet sin Vej, Overstyrmanden drages med en ubarmhjertig Feber. Med Guds Hjælp vil Mandskabet blive skaanet. Du er en god Sømand, Gilbert — Du frygter vel ikke?«

»Bare jeg kunde frelse Dig, min Ven!«

»Det falder mig meget let at døe, Gilbert. Jeg lider ikke. Jeg er ængstelig for Dig, ellers vilde jeg have fuldkommen Fred. De vente paa Dig og længes efter Dig — mig vil Ingen savne.«

Det blev en frygtelig Storm; taarnhøie Bølger pidskede mod hverandre med utroligt Raseri. Under disse Forhold kæmpede et Skib langt ud paa Natten. Solbrændte Kinder blegnede, da Stængerne gik overbord, og de sønderrevne Seil og knækkede Rundhoiter styrtede ned paa Dækket. En af den lille Besætning gik omkring mellem Folkene uden Frygt, hvor Alt var Fare — En, hvis rolige Ansigt endnu viste Ungdommens Freidighed. Han bød dem at arbeide, medens der endnu var Haab; han befalede og opmuntrede Matroserne, hvis Hjerter han styrede med sine gjæve og kjærlige Ord. Længere ud paa Natten blev der en pludselig Alarm, og de frygtelige Ord lød: »Skibet er sprunget læk!«

Der var et Øiebliks fortvivlet Stillehed. Derpaa lød den unge Styrmands Stemme høit over Stormens Hvin: »Alle Mand til Pomperne! Vær ved godt Mod, Gutter, for deres Skyld derhjemme!«

Det var nødvendigt, at de gjorde det; men uden ham vilde de aldrig have gjort det. Saaledes forløb Natten i Storm og Mørke. Vilde det aldrig mere dages for dem? Jo, Dagen kom omsider, først en graa, derpaa en mørkegul Stribe i Øst. Stormen var taget af og Havets Raseri formindsket, men Lækken var der i sin frygtelige Virkelighed. Om en liden Stund...

Pludselig hørtes fra Merset en klar, stærk og frydefuld Stemme, som ringede gennem Mørket og Søens Brølen: »Land forude!«

Ordene rullede gennem Skibets ødelagte Reising, og noget efter den Stillehed, som Glæden havde fremkaldt — en Glæde, der var altfor dyb til strax at give sig Udtryk i Ord — fulgte et Jubelraab fra mange Struber. Folkene stimlede sammen om Ynglingen, som havde frelst dem, og hvis modige Tale og Exempel havde mandet dem op. De blottede deres Hoveder for at velsigne ham, de trængte sig om ham for at trykke hans Haand, disse haardføre, veirbidte Mennesker, mod hvilke han ikke var stort mere end et Barn. Derpaa talte han, for første Gang med skjælvende Stemme. Han behøvede blot et Ord for at blive adlydt. De knælede rundt om ham paa det vaade Dæk, og mange af dem, som for lang Tid siden havde forglemt at bede, svarede